Mizah

Politika Sahnesinde:

D. P. — Henüz perde açılmadı amma, bana bir oyun oynanıyor gibi geliyor !

SAYI: 65 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 3 EKİM 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Son Ümid !

Nasrettin hoca merhum, bir vadiden şen, şakrak, neşe içinde ve türkü söyleye söyleye geçiyormuş. Kendisini tanıyanlardan biri karşısına çıkmış ve hocaya:

— Maşallah efendi hazretleri, demiş. Neşe içindesiniz. Acab, bunun sebebi, hikmeti nedir?

Hoca, kısa bir cevap vermiş:

— Eşeğim kayboldu da!

Adamcağız, hayretler içinde kalmış:

— Aman hocam! demiş. Hiç eşeği kaybolan adam, böyle neşe içinde şarkı söyler mi?

Hoca merhum, şahadet parmağını uzatmış, karşıdaki kocaman dağı göstermiş:

— Bir ümidim, demiş. Bu dağın arkasında kaldı. Şayet eşeği orada da bulamazsam, sen seyret bendeki feryadü figanı!

Hasan Saka kabinesinin sık sık toplandığını, vergiler üzerinde incelemeler yaptığını duyuyoruz. Hattâ, bir gazete kabinenin şu hedef ve gayeye vasıl olmak istediğini yazdı: Hayatı, çekilebilecek bir hale getirmek, ucuzluğu temin etmek, vatandaşa refah vermek..

Buna, canü gönülden:

— Aminnn!..

Dememek, kabil mi?

Recep Pekere yapılan bütün hücumların yekûnu, bu çok mühim işi beceremediği içindi. Malûmuâliniz: «Can boğazdan gelir!» dive, bir de atalar sözünü biliriz: Karnı aç bir adama, ilerdeki refah ve saadetinden bahsetmek, oldukça komik kaçıyor. Ben, benden geçtikten sonra ortalık güllük, gülistanlık olacakmış.. umurumda mı?.

Zaten, biz de Hasan Saka'dan ve onun hükûmetinden bunu bekliyor, bunu istiyoruz. Eğer o da, sırtımızı yeni bir tecrübe tahtası yapar bu pahalılığın, bu geçim zorluğunun önüne geçecek tedbirleri almazsa, o zaman siz seyreyleyin bizdeki feryadü figanı.

Mizahçı

Dağ başıı nduman almış gümüş dere durmaz akar

Halk dağları — Maşallah aralarından su sızmıyor!

FIKRALAR

Kardeş sevgisi

Genç kız delikanlının izdivaç teklifini red etmişti:

— Kusura bakma, Ahmet... seninle evlenemem... fakat seni daima kardeşim saymak isterim... sen de bana artık bir kardeş gözüyle bak, olmaz mı?

Delikanlı cevap verdi:

— Olur. Fakat, baban öldüğü zaman ikimize ne kadar miras bırakacak, öğrenebilir miyim?

Çıplaklar

Avrupa seyahatinden dönen Dr. Fahrettin Kerim, İsveç'te dolaştığı yerleri anlatıyordu:

— Orada bir de çıplaklar Kulübünü gezdim. Kulüpte teşkilât o kadar yerinde ki, hiç bir şey ihmal etmemişler. Hatta bana kapıyı açan uşak bile çıplaktı.

Dinleyenlerden biri sordu:

— Madem çıplaktı, uşak olduğunu nereden anladın, üstadım?

Kerim doktor güldü:

— Gözüm yok mu! Her halde hizmetçi kız değildi...!

Yanlışlık

Akşam eve geldiği zaman karısı hemen:

— Gördün mü yaptığını! diye haykırdı.

Adam şaşırmıştı:

— Ne oldu?

— Ne olacak! Bugün telefonda hizmetçi kıza çok fena şeyler söylemişsin... kızdı, ve eşyasını alup gitti...

Adam elini alnına vurdu:

— Eyvah! diye haykırdı. Ben de telefonda seninle konuştuğumu sanmıştım.

Meharet sahibi

Büyükdere Fidanlık Müdürü Bay İbrahim, bir arkadaşiyle beraber vapura binmişlerdi. Üçüncü karısını da elinden kaçırmış bir başka ahbaplarına rastladılar. Yanındaki arkadaşı:

— Yahu, dedi. Sen hiç adam olmıyacak mısın? Bak üçüncü karını da kaçırdın. Kadınları idare etmek için...

Bay İbrahim onun sözünü kesti:

— Kadınların nasıl idare edileceğini sen ona mı öğreteceksin? dedi. O, şimdiye kadar üç kadın eskitti ve üçünü de kolayca başından defetmesini bildi!.

Göçebe

Geçen milletvekili seçiminin yaklaştığı günlerdeydi. Eski Hitler âşıkı vismareşal Cihat Baban sözde müstakil olarak adaylığını koymuştu.

İstanbulun hangi semtine, hangi mahallesine gitsek şöyle afişler göze çarpıyordu: «Aranızdan yetişmiş olan Cihat Baban'a reyinizi veriniz.»

Afişinden çıkan mâna aşağı yukarı şuydu: Cihat Baban, İstanbulun her semtinde, her mahallesinde oturmuş!

Bu afişleri gören, ortağı Ziyad Ebüzziya:

— Doğrusu, hayret! dedi. Cihad çocukluğunda pek göçebe hayatı yaşamış!.

Gidince

Artist Cahideye eskidenberi tanıdığı, çirkin ve çok huysuz bir kadın ahbabı gelmişti. Gözlerinin kıpkırmızı oluşundan ağladığı belliydi:

— Kocamla kavga ettim, dedi. Pılımı, pırtımı topladım, annemin evine geldim.

Bir iç çekti:

— Bakalım görür o herif! dedi. Dünyada benim gibi bir kadın bulur mu?

Cahide gülümsedi:

— Sen gittiketn osnra, dedi. O da her halde senin gibi bir kadın aramaz!

Çocuktan al haberi!

Annesi çocuğu paylıyordu:

— Ayıp değil mi, sana, yavrum? Hizmetçiye niçin eziyet ediyorsun? Baksana, senden başka kızcağızı üzen var mı?

Çocuk hemen cevap verdi:

— Var ya. Babam!

Annesi şaşmıştı:

— Baban mı? Ne yapıyor hizmetçiye?

— Daha ne yapacak! Nerede sıkıştırırsa, hemen yanaklarını çimdikliyor...

Kapı aralığından

Hanım, hizmetçiyi paylıyordu:

— Bu sabah seni sütçü ile öpüşürken gördüm, Fatma! Bundan sonra sabahları sütü ben alacağım!

Fatma yılışık yılışık güldü:

— Nafile yere uğraşmayın, hanımefendi! Benden başka kimseyi öpmiyeceğine yemin etti...

Yürek!

Kadın anlatıyordu:

— Sorma, hemşire, dün gece başımıza ne geldi!

Ötekisi merakla sordu:

— Ne geldi!

— Gece yarısı, sokak kapısının açıldığını duydum. Arkasından bir takım ayak sesleri işitildi. Eve hırsız girdiğini anlayarak hemen yataktan fırladım. Bir de baktım ki karyolanın altında iki ayak...

Kadın heyecan içinde bağırdı:

— Ya? Hırsız mı?

Ötekisi sakin bir halde cevap verdi:

— Hayır, kocam. Gürültüyü benden evvel duymuş...

Hele bekle...

Nişanlanmışlardı. Arkadaşlarından biri:

— Tebrik ederim, dedi. Nişanlın zengin bir delikanlı imiş. Nasıl, seni seviyor mu bari?

Kız, dudaklarını büktü:

— Bilmem vallahi. Tanışalı daha bir hafta oldu.

Arkadaşı hemen atıldı:

— Topu topu bir haftadır mı tanışıyorsunuz? O halde seviyordur, hiç merak etme.

SALON

Hazırlıkları bitmek üzere olan bu nefis kadın mecmuası bir kaç hafta sonra çıkıyor.

Türkiye'nin fikir ve zevk sahibi bütün muharrirleri en güzel yazılariyle SALON'a yardım etmişlerdir. Baştan başa bir san'at şaheseri olan bu mecmuamızı harikulâde takdir edeceksiniz.

Çömezin Röportajları:
85
Şundan Bundan Soruyor:

Çizen: RAMİZ

— Ekmekler bozukmuş.

— Ne nimete, ne de Belediye denen velinimete lâf söyleme günahtır!

— Okul-Aile birlikleri faaliyet gösteriyorlar mı?

— Tabiî, her gün çocuklardan para istiyorlar ya!

— Radyomuzun hep ayni proğramları tekrarlamasına ne dersin?

— Ettekrarı ahsen velev kâne yüz seksen derim!

— İmam mektebi açılsın diye ısrar ediyorlarmış..

— Elbette, her imam kendi bildiğini okumağa başladı!

— Kaçakçılık var diyorlar ama katiyen yoktur.

— Sende mi kaçırdın yoksa!

— Bazı demokrat mebuslar D. P. ye ne demişler biliyor musun?

— Biliyorum, ödenek isteme benden, buz gibi soğurum senden demişler!

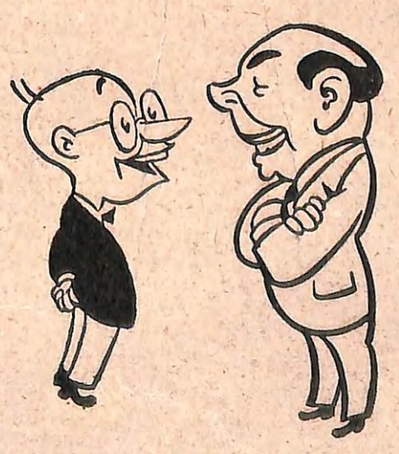

— Haftada on yeni mecmua çıkıyormuş.. Kim okuyor bunları?

— Kesekâğıtçıları!

— Belediye hasılatını arttırmak için yol vergisini çoğaltacakmış..

— Bir de yolsuzluklardan vergi alsalar daha çok çoğalırdı!

Hikâye

Düzenbaz Herif!

Yazan: ÇAL ÇENE

Nadide hanımefendi, telefonu kapar kapamaz derin bir nefes aldı, kendi kendisine uzun bir:

— Oh!

çekti ve: «Yarabbi şükür! diye düşündü. Ratıp, bu akşam eve gelmiyecekmiş..»

Bu «oh» u çekmekte ve böyle düşünmekte hakkı da yok değildi. Çünkü Ratıp, nezleye tutulmuş, tam dokuz gün evden dışarı çıkmamıştı. Bir haftadır da, yazıhanede günde ancak bir kaç saatini geçiriyor, nezlesi nüksetmesin diye, geri kalan vaktini hep evde pijamasının içerisinde yaşıyordu. Bu hal, Nadide hanımefendiyi nerdeyse çıldırtacaktı. Çünkü, onun seven kalbi, bu müddet içerisinde duracak gibi olmuştu. Çünkü, sevgilisi Namıkla buluşacak fırsat bulamıyor, belki ihmal ediliyor zanniyle onu kaybetmekten korkuyordu.

Namık yirmi dört yaşında sülün gibi bir delikanlıydı. Nadide hanımefendi de kırk değilse bile, otuz yedi yaşını çoktandır bulmuştu. Bu yaş farkı kadının aleyhine olmuş, Namığa fena halde yakayı kaptırmıştı. Ama, işin doğrusunu söylemek lâzım gelirse, Nadide hanımefendi de, öyle kolay kolay terkedilebilecek kadınlardan değildi. Bir kere harikulâde ölçülü bir vücudü vardı. Sonra, görenlerin gözünü yüzünden ayırmıyacak bir güzelliğe, bir hüsn-ü ana malikti. Bunun üzerine binen kadın olgunluğu, onu, yirmi yaşındaki, yirmi beş yaşındaki genç kızlara daima tercih ettirecek bir mükemmeliyette idi. Ama, gelin görün ki; bütün bu hakikatlere rağmen, Nadide hanımefendi, sevgilisi Namık tarafından terkedilmekten korkuyordu.

Bu sefer telefonu kendisi açtı, numaraları çevirdi:.

— Allo! dedi. Namık beyefendi oradalar mı?

Aradan bir iki saniye geçti. Nadide hanımefendinin gözleri pırıl pırıl yandı:

— Sen misin sevgilim? dedi. Sorma başıma gelenleri.. Evet, seni bir çok defalar telefonla arıyan bendim.. Nerelerdeydin hain?. Doğru pek o saatlerde bulunmazsın ama, ne yapayım?. Ben, ancak fırsatı o vakitler bulabildim.. Ben iyiyim.. Evet,.. Kocam hastaydı.. Hiç bir yerlere çıkamadım.. Seni öyle göreceğim geldi ki.. Hadi yalancı.. Oyle olsa, hiç olmazsa kapının önünden... Ne? Sahi mi? geçtin mi?. Bak hele! Benim canım, benim şekerim.. Vah kuzucuğum.. Bu akşam serbestim. Sinemaya gidiyorum, diye evden çıkabilirim. Ratıp yok. Kaynanamı nasıl olsa atlatırım! Peki.. Orda mı buluşalım? Fakat görürler, diye korkuyorum. Ah, sen.. Bana hiç istemediğim şeyleri yaptırırsın.. Peki, peki.. Güle güle şekerim. Ben de senin canım!..

Telefonu kapadı, mesut bir gülümseme ile gerindi. Giyindi ve basit bir kaç sözle kaynanasını atlattı. Ona:

— Bu akşam, dedi. Ratıp gelmiyecekmiş. Telefon etti. Ben de evde kapanıp kalmaktan bunaldım. Bu akşam yemeğini Rezzanlarda yerim ve onu da kandırabilirsem, gece dokuz buçuk matinesine giderim. Nasıl olsa, Otomobili var. Beni eve kadar getirir.

Kaynanası sevgili gelinine hak verdi:

— Güle güle kızım! dedi. Yerden göğe kadar haklısın. Ratıp küçüklüğünden beri böyledir: Dişi ağrısa öleceğini sanır ve yorgan döşek yatar. Git de biraz eğlen!

Nadide hanımefendi, etekleri zil çalarak dışarı fırladı. Kendi kendisine bir:

— Oh! daha çekti ve söylendi: Hürriyet ne güzel şeymiş.. Hele sevişmek ve bilhassa sevilmek!

Namık çoktan gelmiş onu pastahanede bekliyordu. Birbirlerini hasret ifadesi dolu gözlerle süzüyorlardı. Namık, bir aralık:

— Ne emredersin?

diye sordu. Nadide hanımefendi çapkın çapkın güldü:

— Yalnız seni! dedi. Hemen buradan gidelim.

Dışarı çıktılar. Bir taksi onları, kuş gibi uçurdu, Boğazdaki meşhur otellerine yollandılar.

***

Aradan iki saat kadar geçmiş, Namıkla Nadide hanımefendi, zevkin en üst kademesine yükselmişlerdi. Kulağına gelen bir ses, Nadide hanımefendiyi, yatağın içerisinde dimdik dikti. Bu sesin sahibi kocası Ratıptı ve bitişik odada konuşuyordu:

— Ben mi? diyordu. Vız gelir bana karı, onu, parmağımın ucunda, bir maymun gibi oynatırım!!

Sonra müthiş bir kahkaha bütün otelin her şeyini sarstı. Nadide hanımefendi ayağa fırladı. Giyindi, Namığın:

— Nereye?

Dediğini bile duymadan dışarı fırladı, bitişik kapının tokmağını çevirdi; kapı içeriden kilitliydi. Ratıbın sesi duyuldu:

— Kim o?

Nadide hanımefendinin sesi, bir feryat halinde yükseldi:

— Aç, benim edepsiz herif! Sen buralarda beni aldatırsın ha! Seni namussuz, seni düzenbaz, seni.....

— Yükü sen sırtlamışsın, eşek yokmu ki?

— Eşek çok emme, bu, millet yükü değil, devlet yükü!

ZAMANE HACILIĞI...

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Hayret ve merak dolu gözlerimin içine baka baka tekrar etti:

— Evet Hacca gidiyorum, Hacca gidiyoruz! Karı, koca beraber Hacca gidiyoruz!

Afallamıştım, ne söyliyeceğimi bilemiyor, onun bu kadar âni değişmesindeki mânayı anlayamıyor, başımı önüme eğmek mecburiyetinde kalıyor, susuyor ve susmakta inat ediyordum.

O heyecanlı tavrı, insanı korkutan, ürküten, renkten renge sokan bir ses âhengiyle muttasıl konuşuyor, konuşmağa devam ediyordu:

— Yaşamak, yaşatabilmek, bir aileyi devam ettirebilmek için bundan başka çıkar bir yol bulamadım ve karımı ikna ettim: Hacca gidiyoruz! Bin lira giderken, bin lira da gelirken tayyare parası verecek, döviz haricinde altın veya elmas şeklinde para kaçıracak, bu dinî vazifeyi yapacak, hacı olacağız! Geldikten sonra bize herkes:

— Hacı beyefendi!

Veya:

— Hacı hanımefendi!.

Demek mecburiyetinde kalacak, elimizi öpecek, hürmet edecek, bizden yalnız kudsî ve ulvî harekelter bekliyecek ve bize yalnız bu gözle bakacaktır.

Sözünü, birdenbire kesti ve:

— Evet, dedi. Yalnız bu gözle bakacaktır...

Halbuki, kendisi çok iyi tanıdığım bir dosttu. Lâikliği, dinsizlik mertebesine çıkarmış, aranılan her şeyin müsbet ilimde mevcut olduğunu iddia ve isbat etmek için dilini bir hayli yormuş ve eskitmişti. Bu değişme nedendi? Neden o, daha hacı olmadan evvel, koca, sekiz odalı apartımanının kapısını yeşile boyuyor, neden ağzından yalnız:

— Yarabbi, sen benim bir tek günahımı bağışla!

Diye dua ediyordu?

Kendisine sordum:

— Senin başka günahların yok da, yalnız bir tek mi günahın var?

Mûtekit bir insan gibi, elini kalbinin üstüne bastı:

— Evet, dedi. Benim bir tek günahım var: Evlenmem!

Hayretler içerisindeydim, o, izah etti:

— Kış gelir: Karımın istediği şu: üç adet balo elbisesi, dört adet yünlü kostüm, iki adet pardesü, iki adet manto, bir kürk...

Derin bir göğüs geçirdi:

— Her sene bu.. «Nereden, nasıl yapacaksın?» diye soran mevcut değil. Hele yapma, alma, ısmarlama da gör! Yandığın gündür. Daima Alinin külâhını Veliye, Velinin külâhını Aliye uydurmaktan bıktım, usandım. Bir de baktım ki; hükûmet ilân ediyor: «Hacca gideceklere döviz veriyorum!» diye. Sen, benim yerimde olsan durur musun? Böyle bir fırsatı elinden göz göre göre kaçırır mısın? Karıma, dinin fazailinden bir hayli bahsettim; onu, ikna ve irşat diyarlarında bir hayli dolaştırdım, Sevinçten etekleri, âdeta zil çalıyordu:

— Kurtuldum! diye bağırdı. Bundan sonra karım benden naylon çorap istemiyecek, kalın, siyah, iplik çoraplar giyecek. Hayırperverler balosuna gitmek için ısrar etmiyecek, bana borç, harç ettirerek göbeğine kadar açık elbiseler yaptırmıyacak. Malûm a, serde hacılık var! Hacı hanım, lüksten, israftan, bilhassa erkek arasına karışmaktan tevakki edecek mahlûk demektir. Artık berbere giderek saatlerce bekleme pahasına, avuç dolusu paralar vererek baş yaptırmağa paydos! Ruj, rimel, pudra, pudriyen bizim aile hayatımızda tarihe karışan nesnelerdir! Artık bütçe yapabilecek, varidatımızla masrafımız birbirini tutacak, yâni senin anlıyacağın ayağımızı yorganımıza göre uzatacağız, öyle âleme caka yapmak için gırtlağımıza kadar borca dalmıyacağız. İşte anladın mı dostum, bütün bunlar için hacı olacağız ve aile saadetinin zevkine dalacağız!.

— Hem yanmıyor, hem de kırılıyor, bu nasıl kibrit?

— Kabahat sende.. Kutunun üstüne nasıl yakılacağının resimli tarifini koymuşlar baksana.. Dört tanesini birden çakacaksın!.

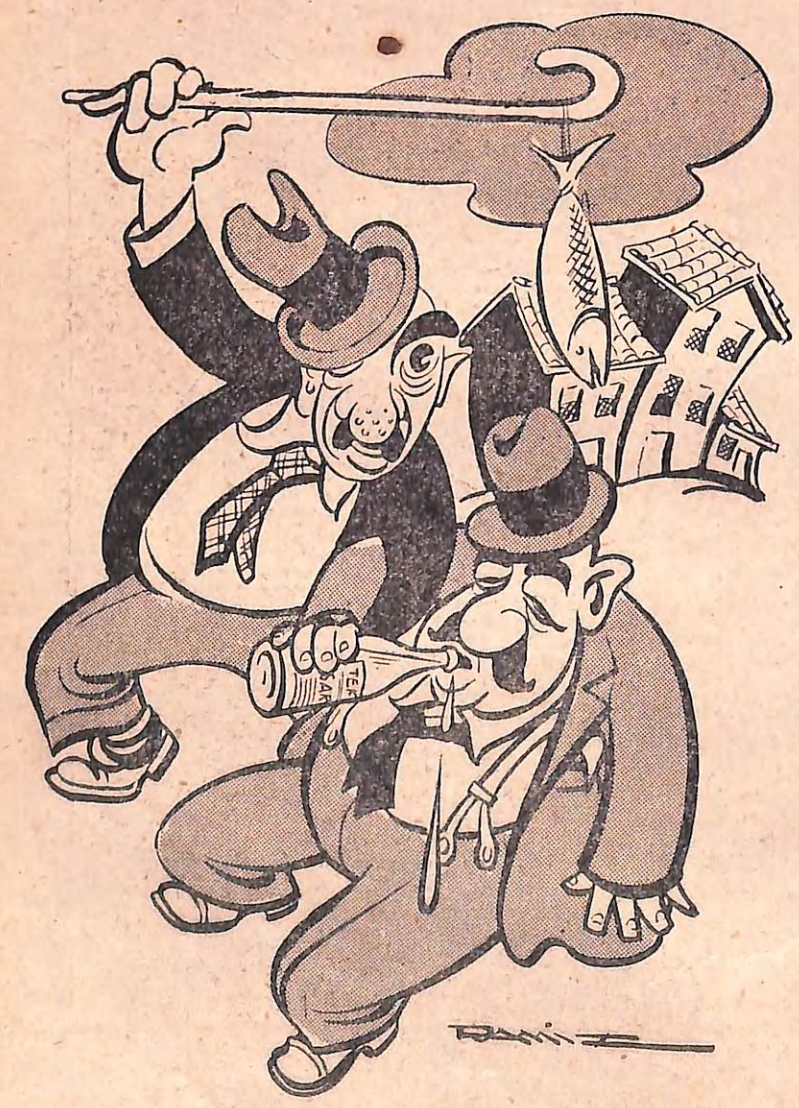

— Şarapçılık kongresine gelenler, şarap depolarımızı seyredeceklermiş..

— Tuhaf şey, bizim seyredilecek nemiz var ki?!.

— Ayın Destanı —

Giden ağam... Gelen ağam !

o

I

Başbakan seyredip seyran ederken
Dediler: Kabine vedâ üzredir
Nerden anladınız bu sırrı derken
Dediler: Keşfimiz sadâ üzredir.

II

Meğer yükselirmiş sesinde perde
Bir insan gezerse yüksekçe yerde;
Tenezzül olunca terânelerde,
Denirmiş, yerini fedâ üzredir.

III

Düşecek, beş belli, fakat ne zaman?
Düşerken bir kazâ olmasın, aman!
Demeye kalmadan bizim kahraman,
Baktım ki, gemide, deryâ üzredir!

IV

Çalışmak bahsinde yok kabâhati;
Kolay mı selbetmek istirâhati?
Çalışıp hak etti bu seyâhati;
Millet, seferine duâ üzredir.

V

Doğrusu bir hayli yoruldu Peker,
Lâkin ucuzladı şap ile şeker!
Şu var ki yine halk lâhavle çeker,
Başlıca derdimiz gıdâ üzredir.

VI

Perhizle gıdâdan tasarruf etsek
Paltolar bol gelir, pantalon gevşek;
Ateş pahasına mintanla gömlek...
İkinci derdimiz eşyâ üzredir.

VII

Haydi, kemerlere düğüm vuralım;
Yemeden, içmeden gezip duralım;
Nerde yer bularak mesken kuralım?
Sonuncu derdimiz binâ üzredir.

VIII

Milletin derdleri devâsız olmaz,
Gayretle olur da zekâsız olmaz.
Gıdâsız, eşyâsız, binâsız olmaz...
Şimdilik ümitler Saka üzredir.

IX

Pekerden almıştır ibret mutlaka,
Sudan tedbirlere baş vurmaz Saka;
Yoklukla, açlıkla ederse şaka
O dahi tebdîl-i havâ üzredir!

X

Bir devâ bulmazsa Hindden, Yemenden,
Gelenin farkı yok bence gidenden.
Ozaman ona da bir paso benden!
Trabzon vapuru nidâ üzredir.

Deli Ozan

— Gece davetlerini sever misiniz?
— Hayır, davetlileri tercih ederim!

— Karaborsacılık suçlarından Korunma Mahkemesince hapse girdim, Devlet hizmetinde kullanılmıyorum, her türlü malî hileleri, çift edfter tutma usullerini bilirim. Binaenaleyh şirketinizin idare meclisinde âzalık, veyahut malî müşavirlik verdiğiniz takdirde sizleri de memnun edeceğimi ümit ediyorum!.

Erkek — Sonbahar şiirimi beğendin mi?
Kadın — İlkbaharından bir şey anlamadım ki sonbaharını beğeneyim!

Kömür Bekleyenlere Müjde !

Yazan: PALAZ

Zonguldak'taki kömür madeninde vuku bulan patlama hâdisesi bu hafta dikkatimizi oraya çekti. Biz, kömürümüzü doğru dürüst temin edememesine rağmen, havzanın en yeni, en asrî makinelerle teçhiz edilmiş olduğunu sanıyordum. İşin tuhafı madenlerin başında bulunanlar da bundan emindiler. Meğer kendimizi yine hayale kaptırmışız da haberimiz yokmuş. Bakın size iki komik vaka anlatayım:

1 — Bir Amerikalı mütehassıs geçenlerde Zonguldağı ve kömür ocaklarını gözden geçirmiş. Başta zannederim umum müdür İhsan Soyak olmak üzere bütün müdürler adamı gezdirmişler, göğüsleri iftiharla dolu, madenleri ve kömür çıkarma âletlerini göstermişler. Sonunda biri sormuş:

— Nasıl? Aletlerimiz mükemmel değil mi?

Amerikalı mütehassıs tereddütle cevap vermiş:

— Pek o kadar değil. Hititler zamanında da madenler bu nevi âletlerle işlenirdi. Yalnız arada bir fark var, onların âletleri daha yeni ve temizdi!

2 — İki hafta evvel memleketimize gelen Amerikalı mebus ve gazeteci Price (Prays okuyunuz) Zonguldağa da uğramış. Zonguldakta ne yapılır? Tabiî o da madenleri dolaşmış. Ayni şekilde gezdirmişler. Bir kömür çıkarma makinesinin karşısında Amerikan gazetecisi ansızın katıla katıla gülmeğe başlamış. Ama nasıl, elleriyle kasıklarını tutarak, kahkahaları birbiri ardı sıra yuvarlıyor. Etrafındakiler hayrette kalmışlar. Adamı nihayet teskin etmişler. O da izahata geçmiş:

— Bakın anlatayım. Ben gazeteci ve mebus olmadan evvel bir şirkette çalışıyordum. Bu makineleri o şirket yapardı. Bunların on beş sene teminatı vardır. Aradan, şimdi tam otuz iki yıl geçti. Ne o fabrika, ne de o şirket bugün ortada artık yok. Demek, siz bu makineleri hâlâ kullanıyorsunuz. Şunun numarasiyle tarihini verin de, eski fabrikanın sahibi dostumdur, Amerikaya gidince kendisine haber vereyim; memnun olur.

Bu iki hikâyeyi uydurma zannetmeyin. Bana bizzat duyanlar anlattı da hayrette kaldım. Hey gidi Zonguldak hey.. Bir ümidimiz sende idi, o da boşa çıktı. Nasrettin hoca, kaybettiği eşeğini ararken:

«— Bir ümidim şu dağın arkasında kaldı. Orada da bulamazasm siz bendeki feryadı o zaman görürsünüz.»

Demiş. Biz şimdi o dağı da geçtik. Eşeği de bulamadık. Hemen Allah yardımcımız olsun!

— Bir gazete çıkarmağa karar verdim.

— Ya! Bu neden icap etti?.

— Mahkemeye gitmeden, rahatça küfretmenin başka çaresini bulamadım da!..

Betarz-ı Kudemâ

o o o

Olur

Vatan ufukları hep böyle sanma esmer olur
Zaman gelir ki güneşten dahi münevver olur

★

Döner behişte tamamiyle her taraf ,her yer
Zemin muattar olur, asüman muanber olur

★

Dolar bahar ile gözler, gönüller aşka gelir
Riyaz-ı neş'ede cananla can beraber olur

★

Karin olursam o rûh-u revana her ne zaman
Firakı fikrederek can-ü dil mükedder olur

★

Cenab-ı Hak ona bahşetmiş öyle gözler ki
(Türab-ü senge nazar kılmış olsa gevher olur)

★

Yetiştik öyle bir asrı acibe bizler ki
Vatanla milleti sevmek günahı ekber olur

★

Nedendir ah aceba ehl-i meskenet bir gün
Gelince mevki-i ikbale misl-i ejder olur

★

Neden olunca muharrir (Ulus) ta bir kimse
Kolayca dönmeğe başlar nazir-i çember olur

★

Gidip de âlim olan yok değildir Avrupaya
Fakat nedense hemen ekserisi (monşer) olur

★

Şu (Fazıl Ahmed) i pervanemeşrebin şayet
Yazılsa gafları bir, bin varaklı defter olur

★

(Tekel) elinden eğer kurtulursa bir kerre
Şu sirkeden kötü meyler misal-i kesver olur

★

Üzülme ey kalemim, gün gelir de inşallah
O hasm-ı ekberi hicveylemek müyesser olur

★

Bu şîr-i tazeyi her kim görürse ey hâme
Cenab-ı (Râsıd) a ez can-ü dil senâver olur

Râsıt

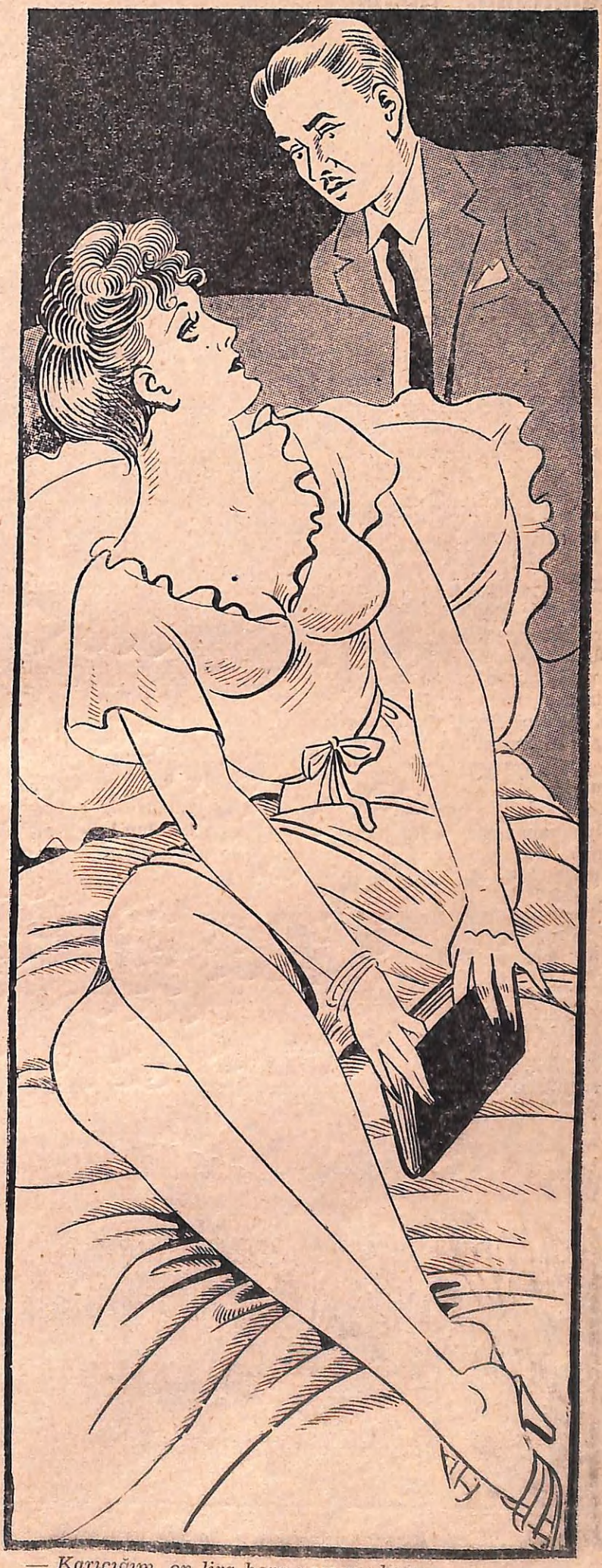

— Karıcığım, on lira borç versene bana..

— Bir samimî arkadaşından alamaz mı idin?

— Samimî arkadaşlarımın hepsinden aldım, şimdi samimî olmıyanlara sıra geldi!.

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

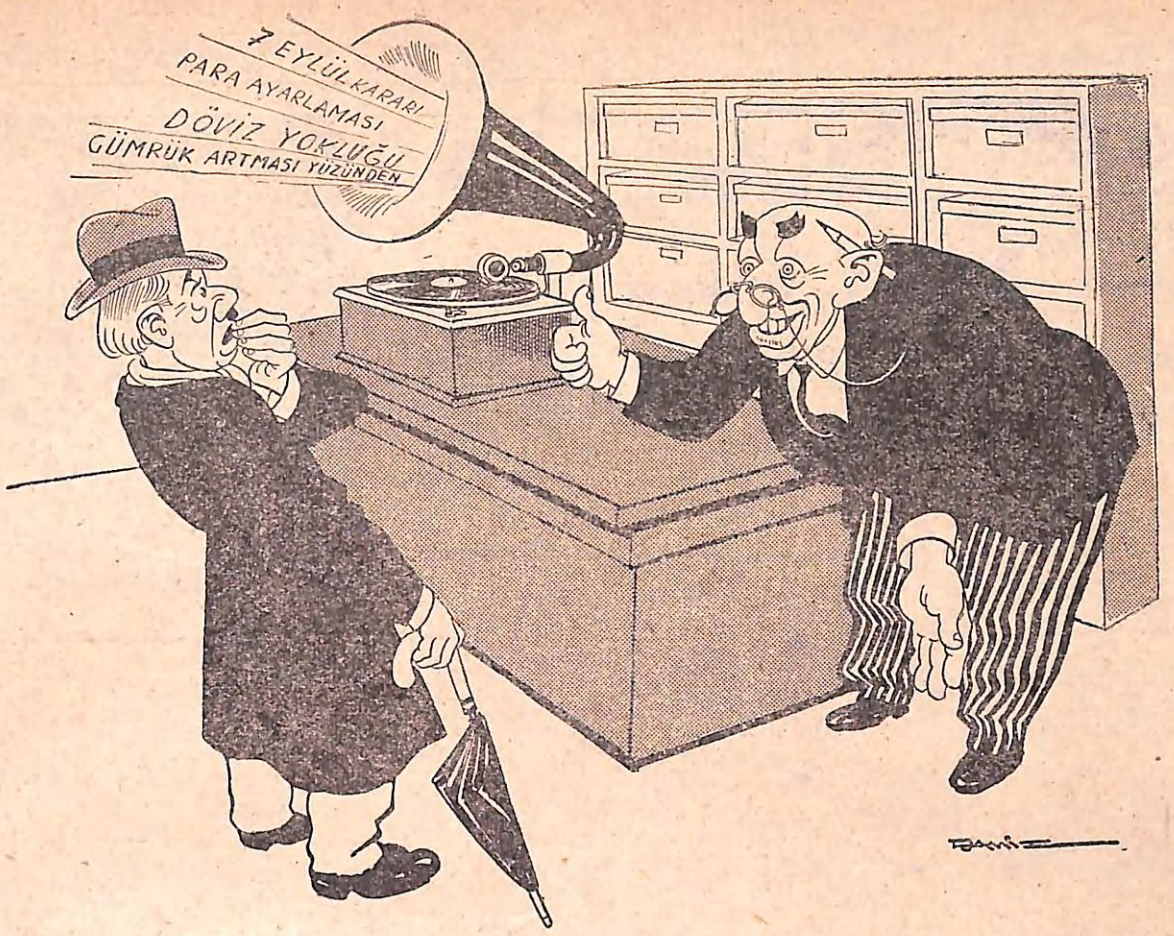

— Pazar ola Salamon, plâk satmağa mı başladın?
— Hayır, "mallar niçin pahalı?" diye soranlara izahat vermek ***için bu usulü buldum!***

DİL BAYRAMI

Ben bayramları severim. Kiminde şeker yenir, ağız tatlılanır, kiminde, kurban etinden, misk gibi taze kavurma ile can belsenir, kiminde, üç gün üç gece şenlik yapılır, gözler, gönüller nurlanır.

Sevmediğim, sevemediğim bir bayram var, o da dil bayramı.

Malûmya, dilin kemiği yoktur. Olmadığı içindir ki, bazan set derken sepet, sap derken saman nevinden sürçmeler olur.

Amma, taşı gediğine, yine dilin bu kemiksizliği sayesinde koyabildiğimiz için, bu sürçmeleri hoş görürüz.

Benim kemiği olmıyan dilim de, her dil bayramında sürçüyor.

«El iydi ekber eyledi, ben matem eyledim»

mısraı, perseneği oldu.

Bir kaç gün evvelki dil bayramında ben bu mısraı bir kere daha mırıldandım. Ne yapayım, elimde değil; dilin çatır çatır kurban edilişi kutlanırken gülüp oynamak elimden gelmiyor.

Kimse darılıp gücenmesin, dil bayramını ben kurban bayramına benzetiyorum.

Sürüdeki, besili, yağlı, etli koçlar, bin bir itina ile temizlenip tarandıktan, kurdelelerle süslenip yaldızlarla bezendikten sonra kasabın bıçağı altında nasıl can verirse, dilimizin en işlenmiş, en güzelleşmiş, olgunlaşıp gelişmiş kelimelerine biz de öyle satır atıyoruz.

Müsaade edin de, ben o güne bayram demiyeyim.

İnsaf edin; «meramımı bin bir güzel şekilde ifade için imkân veren lisanım, çocuk sözlüğü kadar fakirleşti; hamdolsun, köylü şehirlinin, baba evlâdın, evlât babanın dilinden anlamaz oldu, şükür bugünleri gösterene!» diye sevinilir, bayram edilir mi?

Gidişe bakılırsa, limona «sulu zırtlak» şeftaliye «tüylü tombalak» dememiz yakındır.

Dilin kemiği yok, anladık. Ama Cenabıhak, bu kemiksiz dili bana, bildiğim, dilediğim gibi kullanıp, dilimin döndüğü kadar derdimi anlatayım diye vermiş. Önüne gelen yakalasın da kendi keyfine göre büksün, işkembei kübradan uydurduğu kelimeleri söyletsin diye değil.

Hâsılı, bayramdı, seyrandı derken «gak» demesi su «guk» demesi et istemek mânasına gelen, topu topu iki hece bellemiş efsanevî kuşa döneceğiz diye korkuyorum.

YARIDA KALAN İŞTİHA

İmamlarla başım hoş değildir. Ahrete giderken kafileye kılavuzluk ederler de ondan mı nedir, bu meslek erbabından, oldum olası, perim hoşlanmamıştır. İmambayıldı ile imamsuyu müstesna, imamın kendisini de, kayığını da, evini de, fenerini de sevmem.

Lâkin;

— İmam efendi, gel bizim nikâhımızı kıyıver!

Diye bir teklifle karşılaşınca, hoşafın yağı kesilmeden evvelki günleri hatırlayıp aşka gelen, cübbesini sırtına, kavuğu başına geçirince dinî merasimle nikâh kıymağa kalkışan imam efendiye, nedense acıyıverdim.

Duymadınız mı? Tâ, İstanbulun bir ucundan kalkmış, cübbesinin etekleri zil çalarak öbür ucuna kadar gitmiş, dört başı mâmur bir imam nikâhı kıymağa hazırlanmış. Ama iştihası yarıda kalmış fıkaranın. Çalyaka etmişler, soluğu mahkemede almış.

A mübarek adam, ahret işleri senin nene yetmiyor da dünya işlerine karışıyorsun? Hele nikâh gibi tehlikeli mevzulara burnunu sokmak akıllı kârı mıdır?

Ne sandındı ya? Nikâh, elbette tehlikeli şeydir. Tehlikeli olmasaydı, «kıymak» tâbiriyle ifade edilir miydi?

Kâh damad yanılır, evlenmeğe kalkar, ona kıyılır. Kâh, ana baba, kızlarının mürüvvetini görmek merakına düşerler, geline kıyılır.

Eh, insan hali. Bazan da senin yaptığın gibi, imam efendi yan basar, ona kıyılır.

Nikâh bu, kime niyet, kime kısmet, belli olmaz!

Para ile değil, sıra ile.

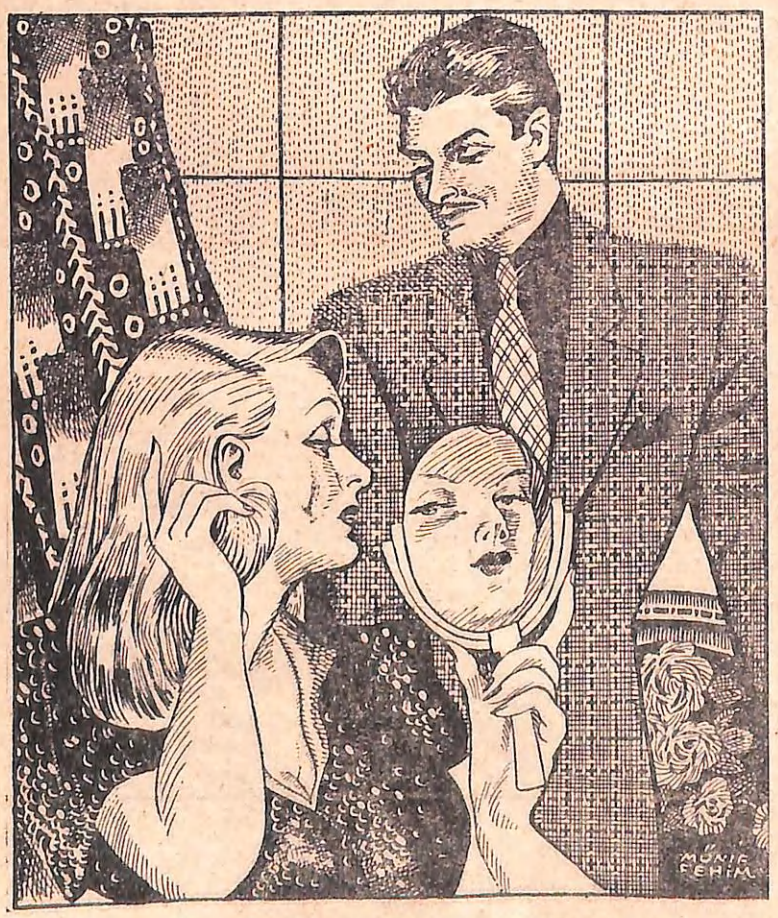

— Bütçemiz açık, eğer malî imkânlar genişlediği takdirde kürk manto yapabileceğim...

— Haydi canım, politikacı üslûbiyle konuşup beni atlatamazsın!..

Çömezin Röportajları:

65

Zati Sungurla Konuştum..

O

Çizen: RAMİZ

Çömez — Hokkabazlık para getirir mi?

Z. S. — Hokka başında yazı yazmaktan daha fazla!

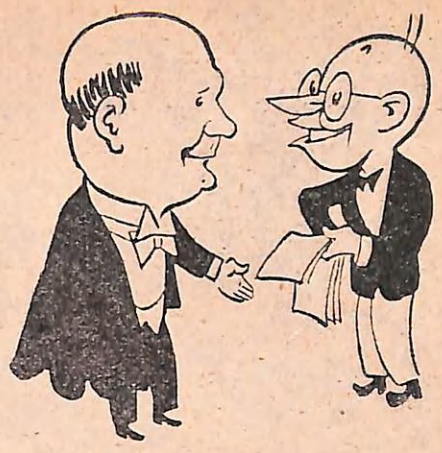

Çömez — Nasıl manyatize edip uyutuyorsunuz?

Z. S. — Parti programlarını okuyup üflemekle!

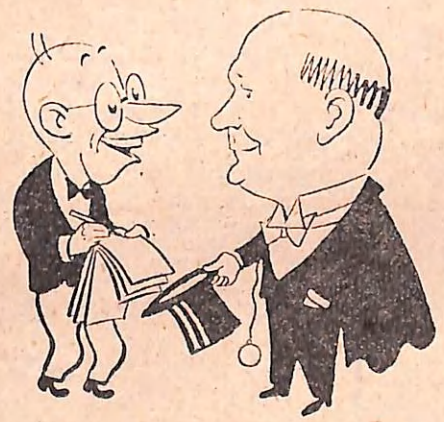

Çömez — Siz eskiden profesördünüz, şimdi neden bıraktınız?

Z. S. — Bazıları gibi hokkabazlıkla oldum, zannetmesinler diye!

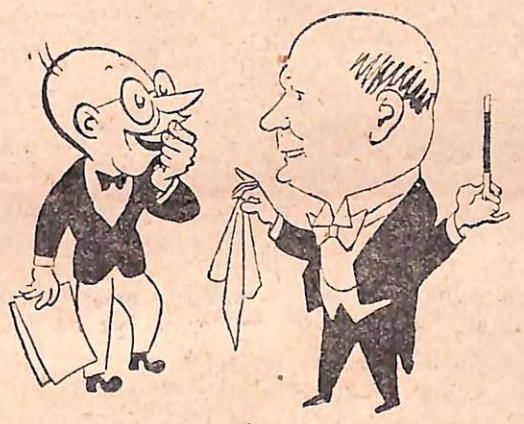

Çömez — İki şeyin yerini bir anda nasıl değiştiriyorsunuz?

Z. S. — Muallim kadrosu yapar gibi!

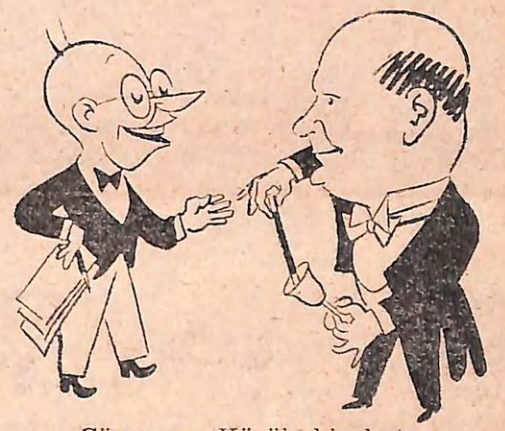

Çömez — Küçük bir kutunun içine yüzlerce çeşit şey sıkıştırmağı nasıl öğrendiniz?

Z. S. — Tramvaylara baka baka!

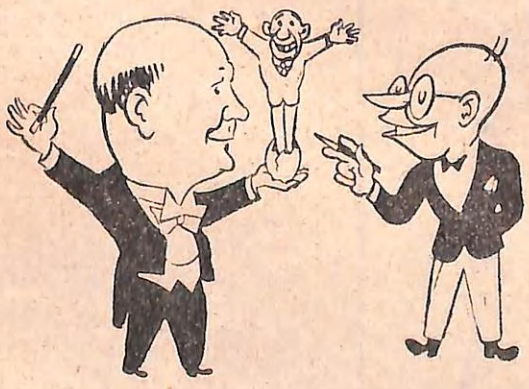

Çömez — Yumurtadan adam çıkarmayı kimden öğrendiniz?

Z. S. — Odundan adam çıkaranlardan!

Çömez — Bir adamı ortadan yok etmeyi nerede öğrendiniz?

Z. S. — Rus işgal bölgelerinde!

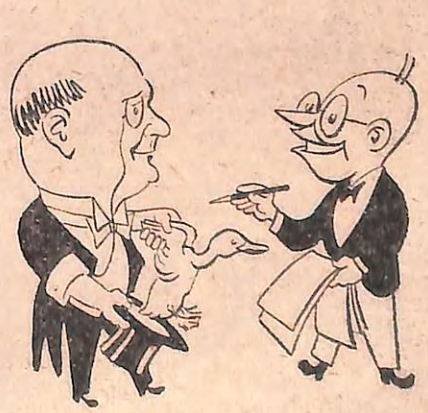

Çömez — Şapkanın içinden ördek çıkar mı?

Z. S. — Altından kazlar çıkıyor da içinden ne den ördek çıkmasın!

Hikâye

ÇAPKINLIK

Yazan:
ÇALÇENE

İrfan, son günlerde öyle havalanmıştı ki... Karısı Münevver de kocasının bu hali karşısında:

— Ah, diyordu. İrfan iyi adamdır amma, o mahalle kaltakları kocamı kandırıyorlar!

Çok yakışıklı olan İrfan iki yıl evvel Münevverle evlendikten sonra, uzun bir zaman rahat oturdu. Evinden işine gider, işinden evine gelir, boş günlerde de karısını koluna takarak şöyle bir Boğaziçine veya Adaya doğru uzanırdı.

Bal ayları, zevk günleri geçince konu komşudaki güzel kadınlar gelip geçerken İrfanın karşısına çıkmağa başladılar. Göz süzdüler, dudak büktüler, beykoz işareti çaktılar.

Bir gün, beş gün. İrfan da melâike değildi ya! O da gülmeğe, şöyle hafiften lâf atmıya başladı.

Bir akşam eve gelirken önüne çıkan Neclânın karşısında dayanamadı. Güzel kadının olgun ve dolgun vücudü, iştihayı kamçılayan ve «gel beni öp!» diyen karanfil dudakları onu çileden çıkarmağa kâfi geldi. Baktı, bakıştılar. Güldü, gülüştüler. Ve işte o günden sonra da Neclâ ile ahbaplığı ilerletti. Bu arada mercimek fırına verildi.

Böyle işlerde karda gezip izini belli etmiyen soydan olan İrfandan, karısı şüphelenmedi. Fakat bir gün aksi bir tesadüf, İrfanın başını belâya soktu. Ama, bunda İrfanın zerre kadar kabahati yoktu.

Zaten öyle değil midir? Belâ geliyorum demez, gelirken de davul çalmaz. O günden sonra da İrfanın evdeki ağzının tadı, tuzu kaçtı. Onun başına gelen kazayı size anlatayım da bakın: Biçarenin bu işte kabahati var mı?

İrfan, bir gün Neclâya uğramıştı. Oturdular, konuştular. Gülüştüler. Neclânın elleri, İrfanın saçlarında dolaştı, çenesini okşadı. İrfanın elleri Neclânın göğsünde, kalçalarında dolaştı. Baldırlarında gezdi. Koklaştılar, öpüştüler.

Bu neşe ve zevk ânında Neclâ, hatırlamış gibi uzandığı yerden fırlayıp pencereye koştu. Ve tahmini de doğru çıktı. Kocası ağır ağır eve geliyordu. Heyecanla haykırdı:

— İrfancığım.. Kocam geliyor, aman kaç!

İrfan fırladı amma, nereye kaçacaktı? Şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Neclâ imdadına yetişti; İrfanın önüne düştü, aşağı indirdi, bir kapı açarak:

— Buradan bitişik komşulara geçersin. Ev sahibi iyi bir kadındır. Çok candan arkadaşımdır. Halden anlar, seni kabul eder.

İrfan, kapıdan fırladı, duvarın üstünden komşunun bahçesine atladı. Komşu, taptaze, bir kadındı. Eskilerin dedikleri gibi teleme peyniri gibi bir vücudü vardı. Baskına uğrıyan İrfanı nezaketle kabul etti. Hem ne yalan söylemeli? İrfan, Neclânın evinden daha ziyade burada memnun oldu. Yeni bayan, ne tatlı, ne şirin, ne civelek, ne ateşli bir kadındı!

Yorgunluklarını çıkarmak için kahvelerini yudumluyorlardı. Birdenbire bir ses işitildi. Genç kadın fırladı, pencereye koştu ve bakmasiyle haykırması bir oldu:

— Babam! Babam! Aman kaç!

— Yeni kocam geceyi gündüze katıyor.
— Çok mu meşgul zavallı?
— Evet, akşamdan yatıp ertesi günün akşamına kadar uyuyor!.

İrfan, korku ve helecanla sordu:

— Nereye kaçayım güzelim?

Birdenbire sersemleşen kadın safiyetle:

— Bahçeden komşuya geç. Bayan Saadetin evidir orası. Pek iyi bir arkadaşımdır. Benden bahset, seni hemen kabul eder.

İrfan, bahçeye fırladı. Talihi iyi imiş. Burada da hüsnü kabul gördü. Evin sahibi genç ve dul bir kadındı. Burun delikleri, cins bir kısrak gibi açılıp kabarıyor, ipek gömleğinin üstünden göğsü bütün güzellikleriyle gözüküyor, meme başları, gömleğinin üstünde bir gül koncası gibi yükseliyordu.

Ayakları, bir güvercin gibi miniminiydi. İrfan, bu iştihalı kadının çoraplarını çıkarıp baldırlarını okşar ve severken, penbe topuklarını da habire öpüyordu.

Yorgunluk kahvelerini içtikten sonra fincanları dışarı bırakmak için odadan çıkan genç dul, deli gibi geri döndü ve İrfana:

— Aman geliyor! dedi.
— Kim?
— Annem!
— Kaçayım mı?
— Hemen! Durduğun...

İrfan, kadının sözünü bitirmesine meydan bırakmadı. Çünkü, onun da komşuya geçmek tavsiyesinde bulunacağını biliyordu. Soluğu komşuda aldı. Aldı amma, bahçeden öteye gitmeğe meydan kalmamıştı.

Meğer bu, öteki evler gibi, erkeksiz değilmiş. Karalnıkta, ev sahibi, vakitsiz gelen misafiri sımsıkı kavradı, yere yatırdı; göğsüne oturdu, İrfan yalvarıyordu:

— Allah aşkına müsaade ediniz de gideyim. Ben hırsız değilim.

Öteki konuştu:

— Öyle yağma yok. Bir yere gidemezsin. Hırsız değilsin de gece vakti burada ne işin var?

Sonra cebinden kibrit kutusunu çıkarıp yaktı, ve göğsüne oturduğu adamın damadı İrfan olduğunu gördü.

FIKRALAR

Olunca doğru olmalı

Delikalnı, genç kıza ilânı aşk ettikten sonra boynuna sarıldı:

— Müsaade eder misin? dedi. Seni öpeyim.

Kız hayretle sordu:

— A! Hiç doğru olur mu?

Âşık cevap verdi:

— Merak etme sevgilim, doğru yapmıya çalışırım!...

Sopa

Üsküdar Tramvay Müdürü Zühtü Çubukçuoğlu, tramvaya binmiş, orta sıralardan birine oturmuştu.

Bir durakta, ihtiyar bir kadın bastonuna dayana dayana tramvayın ön kapısından içeri girdi. İlk sıralarda oturan gençlerden hiç biri yerinden kıpırdamadı. Bu hali gören Zühtü Çubukçuoğlu ayağa kalktı, ihtiyara yerini verdi.

Kadıncağız memnun olmuştu:

— Eksik olmayınız efendim, dedi. Delikanlılar dururken sizin yer vermeniz, doğrusu takdire şayan bir hareket..

Züütü Çubukçuoğlu gülümsedi:

— Eskiden beri âdetimdir efendim, dedi. Bütün eli sopalı kadınlara hürmet ederim!.

Tehlike

Hasta, Fahri Celâle derdini anlatıyordu:

— Geceleri mütemadiyen sayıklıyorum, doktor bey. Karım çok şikâyetçi. Ne yapsam acaba?

Dertten anlayan zeki doktor, derhal çareyi söyledi:

— Ne yaparsanız yapın, dedi. Fakat karınızın istemediği şeyleri sakın yapmayın...

Reçete

Meşhur Kemani Ali Sezai evindeydi. Kendisinin katiyyen hazzetmediği, hattâ nefret ettiği bir aileden söz açılmıştı:

— On beş gün oluyor, diyorlardı. Kapımızın ipini çekmediler. Tamamen darıldılar bize?

Ali Sezai hemen atıldı:

— Aman! Şayet gelecek olurlarsa öğreniniz bakalım, hangi hareketimize darılmışlarsa bir daha yapalım!

Eski tas

Ankarapalasın şef garsonu Yorgo, uzun zamandır görmediği bir arkadaşına rastladı.

— Merhaba yahu! dedi. Ne yaptın o zamandanberi? Bahsettiğin kızla evlendin mi? yoksa hâlâ söküklerini kendin dikiyor, yemeğini kendin mi pişiriyorsun?

Arkadaşı kısa bir cevap verdi:

— Evet..

Yorgo, şaşırmıştı, sordu:

— Hangisine evet!

Arkadaşı sakin sakin cevap verdi:

— İkisine de. Hem o kızla evlendim, hem de eski işlerimi gene kendim yapıyorum!.

Eski Kurt

Edebiyat öğretmeni Hıfzı Tevfik'e, genç bir arkadaşı nişanlısiyle beraber gelmişti. Hıfzı Tevfik onları yemeğe alıkoydu. Neşe içinde konuşuyorlardı. Bir aralık söz, ailede saadetten açıldı. Genç kız nişanlısına sordu:

— Acaba, dedi. Evlendikten sonra da beni şimdiki kadar çok sevecek misin?

Hıfzı Tevfik hafifçe gülümsedi:

— Hiç merak etmeyiniz hanımefendi, dedi. Ben arkadaşımı çok iyi tanırım. O, evli kadınlara bayılır!

Değil mi ya ?

Vahdet Gültekin, birbirleriyle nişanlı olan iki eski arkadaşiyle beraber Boğaza gitmişler, bir lokantaya girmişlerdi.

Erkek arkadaşı, hayat şartlarının ağırlığından acı acı şikâyet ediyordu. Nişanlısı olan genç kız:

— Ben, dedi. Senin bütün kederlerini paylaşır, en yakın dert ortağın olurum...

Delikanlı:

— Teşekkür ederim amma yavrum, dedi. Benim ne derdim var, ne kederim. Bahsettiklerim umumî şeyler..

Vahdet Gültekin atıldı:

— Canım, dedi. O da şimdiki zamandan bahsetmiyor. «Evlendiğimiz zaman» demek istiyor!

Renk renk

Cumhur Reisliği Flârmonik orkestrası şefi İhsan Günçer, Kavaklıderede bir eve davet edilmişti. Eski bir ahbabın evi olan burada teklifsizce konuşuluyordu. Kadın bulunan her mecliste âdet olduğu üzere söz gene yaştan açıldı. Ev sahibi hanım kocasına:

— Acaba, dedi. Saçlarım ağardığı, beyazlaştığı zamanlar da bana ayni muhabbeti gösterecek misin?

İhsan Güncer lâfa karıştı:

MİZAH Ciltleri Yapıldı

Titiz bir itina ile hazırlayıp satışa çıkardığımız, ve okuyucular tarafından fevkalâde beğenilen Mizah ciltlerinden pek az kalmıştır.

Elimizde mevcut koleksiyonumuzdan bir çok sayılar eksik olduğu için ciltlerimizin bir daha yapılmasına imkân yucularımıza, ileride çok kıyolmadığını, ve mizahımızı koleksiyon yapmak istiyen okumetlenecek olan bu ciltleri idarehanemizden süratle almalarını tavsiye ederiz.

Bir cilt 750 kuruş.

Bir kapak 300 kuruştur.

— Düşündüğünüz şeye bakınız hanımefendi, dedi. Saç renginin ehemmiyeti mi olur? O sizi sarı iken de gördü, siyah saçlı iken de... Bir de beyaz görmüş, bundan ne çıkar!.

Fasıla

Meşhur «Kara Davut» müellifi Nizametitn Nazif Tepedelenlioğlu, bahar başlarında Şehir Tiyatrosu rejisörü Ertuğrul Muhsin'i ziyaret etmiş ve ona:

— A, be dostum! demişti. Sana öyle müthiş, öyle heyecanlı bir piyes hazırlıyorum ki, rejisörlüğünü yaparken bile gözlerin yaşaracak, hüngür hüngür ağlıyacaksın. Piyes eylûl başlarında elinde olacak..

Bahar geçti, yaz geçti, Eylülün yirmi beşi oldu, Nizamettin Nazifi koydunsa bul.

Ertuğrul Muhsin telefonu açtı, Nizamı ele geçirdi:

— Ayol, dedi. Hani piyes?

Nizamettin telefonda gürledi:

— A, be cancağızım, dedi. Biliyorsun ki piyes dört perde üç fasıladan ibarettir. Fasılalarını yazdım, perdeler kaldı, öpperim!.

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

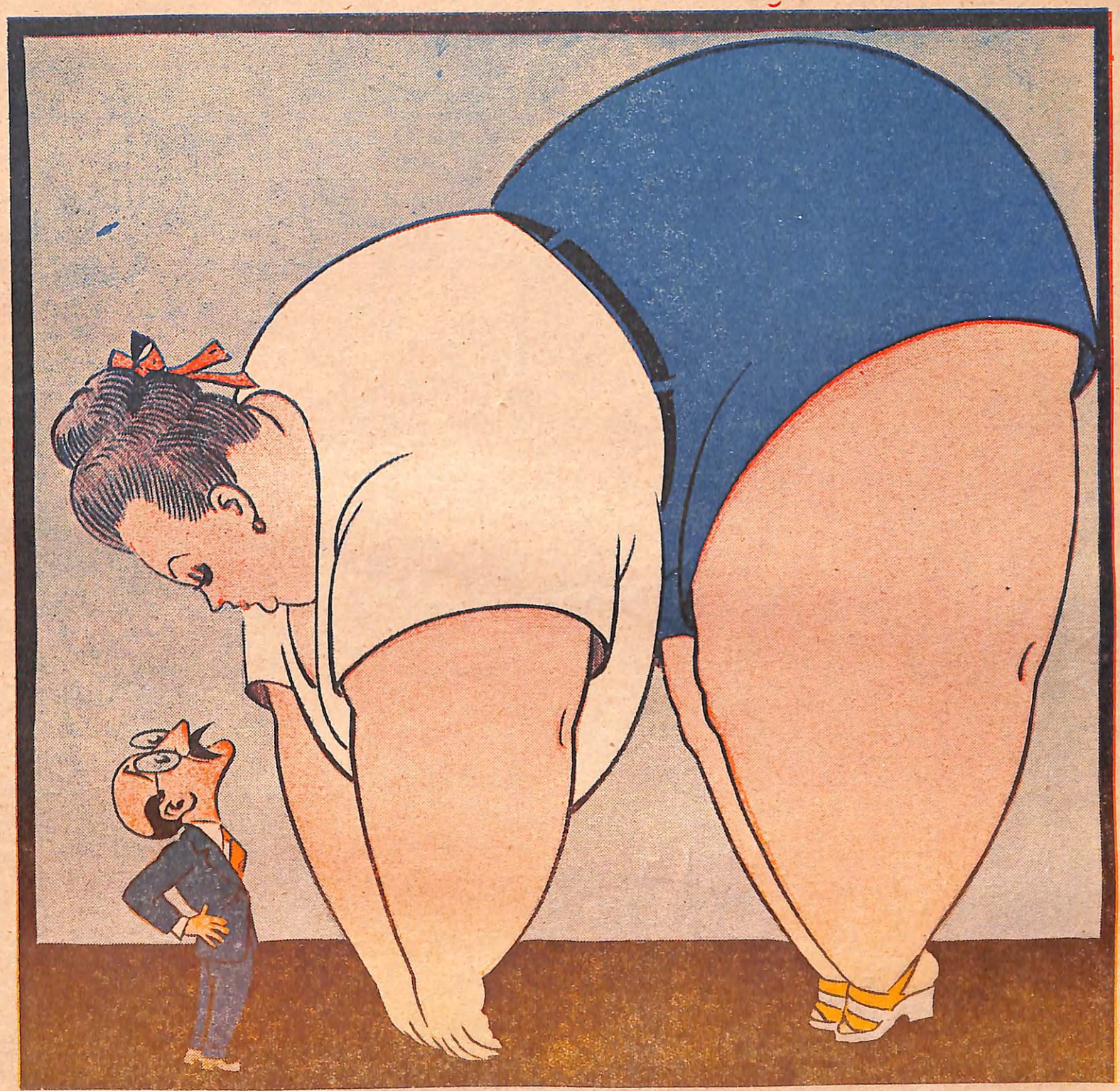

Sıska Dayı — Karıcığım, jimanstik mi yapıyorsun yoksa büyüklere tâzim idmanları mı?
Tombul Teyze — Ne o, ne de öteki.. Benim o kadar zayıflığa ihtiyacım yok!

T.T POSTASI

Hüseyin Kılıç: İstanbul

S — Sayın Teyzeciğim, 64 sayılı Mizahın kapak resminde İstanbul vapurunu gördük. Bu vapurun dumanı gizleyici âleti olduğunu duyduk. Acaba çıkan dumanı sabık Başbakan Recep Pekerin halka attırdığı gibi gemiye de mi arttırdığı dumandır?

C — Biz halka duman attıranların hepsinin resmini yapsak ortalık dumana boğulur da kimse kimseyi göremez.. İstanbul vapurundan çıkan duman (el için yanma nâra, yak çubuğunu bak safana) diyen tombul bir zatın çubuğunun dumanıdır!.